

udomačene živali, katerih veliko je prišlo iz Azije; prebivajo pa tam živali udomačene pod vročim pasom. Po rodovitnih ravninah hindostanskih se pasejo velikanski sloni; v gostem bičevji pri rekah pa prežijo risi in levi na svoj plén; po vodah brodi krokodil; po gozdih so kače, nevarne ljudem ravoljo svojega strupa ali svoje moči, n. pr. strupena kača brili in velikanska kača, ki sicer ni strupena, pa 40 do 50 čevljev dolga in moževe debelosti; opice in tice z najkrasnejšim perjem, med temi pav in rajska tica stanujejo po drevji in njih čudni glasovi se razlegajo po zraku. Po puščavah pa je vse tiho in mrtvo; le noj in tu in tam kak tiger in lev se klati po njej. Onód, koder so pota, zagledamo včasih otovorjene velblode; po pustinjah je pa le v spomladi in ko trava raste polno živalskih čred. Po visravnih so divji osli, pogumnejši in večji od naših udomačenih, berzonoge gazele in močni bivoli. Po divjih planinah živi možus in sicer nikjer drugej na svetu.

V Aziji je okoli 300 milijonov ljudi, so pa ti: 1. divja ljudstva, ki se živé od lova in ribštva; stanujejo večidel v Sibiriji. 2. Kočavniki ali pastirska ljudstva; v njihovem življenji je vse prosto po starej očakovskejši šegi, prebivajo večidel v srednji Aziji. 3. Omikana ljudstva v državah, ki se pečajo s poljedelstvom, obrtni in umetnostjo, ter so tako na višji stopnji izornike in izobraženosti.

Azija je zibel človeškega rodú. Iz Azije sém je bila Evropa obljudena, od tam se je širila omika, katero razširja vera, učenost in umetnost. Tam so iznajdli v sivej starodavnosti najkoristnejše reči, n. pr. pisanje, napravljanje stekla, papirja i. t. d. Tukaj so bile nekedaj najimnetnejše države, toda vsa čest in veličastvo starih časov je zdavno izginilo, ter ni drugega ostalo, nego — razvaline.

Dve vejici.

(Basen.)

Dve vejici sta rasli skupaj na drevesu. Perva je bila starejša, druga mlajša. Starejša bi bila rada mlajšo izpodrinila, da bi se laže razprostirala na široko in dolgo. Vendar ni nikedar rekla žal besede svoje sestrici; še celó prijazna je bila ž njo, kakor bi jo bogvédi kako rada imela; a skrivaj je iskala vedno prilike, kako bi jo izpodrinila.

Za pomladjo je prišlo poletje. Bila je huda suša. Zdaj se misli stara vejica mlajše iznebiti in jej reče: „Sestrica, ker vem, da si želiš požirka vode, spusti se doli v potoček, ki pod nama šumlja, da se malo okreпчаš. Jaz se lahko upognem do tal, in te bodem vzdignila.“ Mlajša se zanese na svojo prijateljico in skoči v potoček, kjer se okreпча s hladno kapljico.

„Potegni me zdaj gori prijateljica,“ pravi mlajša, ko se je vode napila. Ali starejša ošabno svoje vejice k višku derži in mlajša v vodi utone. —

Še dandenes je mnogo takih ljudi, ki se nam delajo prijatelji, akoravno iščejo vedno prilike, da bi nas onesrečili in pogubili.

F. Šetina.